

vilde gaa med til Lovforslagenes Behandling, ja, end ikke vilde lade det ærede Medlem, der repræsenterede Partiet i Folketingets Udvalg, stille Spørgsmaal til Finansministeren i Anledning af de Oplysninger, man krævede — blev helt forladt af det konservative Folkeparti i Landstinget. Jeg maa blot anføre, at det ærede Medlem endnu sagde, at han ventede paa Finanslovsforslaget for 1918—19 for at kunne tage sin Stilling til Sagen. Hvis der er et eneste Menneske, der i Finanslovsforslaget 1918—19 kan finde et Tilknytningspunkt til Spørgsmaalet om, hvor høje Afgifter og Skatter Statskassen i Øjeblikket maa kræve, har han min uskrømte Beundring. Om dette Finanslovsforslag har jeg sagt, at jeg tror ikke, det vil blive modsagt af nogen under Finanslovbehandlingen, at det hverken paa Indtægts- eller Udgiftssiden kan vise andet end anslaaede Tal, for hvilke ingen kan indestaa. Hvorledes saa dette Finanslovsforslag kan afgive et Grundlag for Overvejelser med Hensyn til de forelagte Skattelove, er jeg ikke i Stand til at forstaa. Men det er jo tænkeligt, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds har særlige Muligheder for denne Forstaaelse, jeg ved ikke, om det ærede Medlem er begavet med et Blik ud i Fremtiden, en saakaldt sjette Sans eller lignende — jeg haaber, han ogsaa har de fem andre Sanser i fuldkommen Behold —, altsaa en Evne til at se, hvorledes Fremtiden vil forme sig for Finansaaret 1918—19, men hverken Finansministeren eller, tror jeg, den høje Rigsdag kan komme til sikker Erkendelse deraf, før Finansaaret er forbi.

Det ærede Medlem erklærede, at for visse af disse Afgiftslove kunde han stemme, som de forelaa. Det galdt f. Eks. Smykke-loven, skønt han havde mange Indvendinger derimod, men det galdt ikke Indkomst- og Formueskatten og Tobaksskatten, i alt Fald vilde han forsøge at indføre visse Ændringer deri, som jeg kender oppe fra det andet høje Ting. En af disse Ændringer angaar Brugsforeningernes Beskatning, men jeg kan næsten ikke tænke mig noget overflødige, end at vi skulde gaa til at diskutere dette her, fordi der ikke er noget Spørgsmaal, der oftere har været nævnt og oftere har været afvist i den Forstand, at man altid har sagt, at dette Spørgsmaal maatte afgøres under Skattelovens Revision og ikke kunde komme til Forhandling nu. At det skulde være muligt, at Flertallet i dette høje Ting skulde tage en

anden Stilling dertil end tidligere, kan jeg ikke tænke mig.

Dernæst gentog virkelig det ærede Medlem her Landstingets konservative Folkepartis Krav om, at Udlændinge skulde beskattes, naar de havde været tre Maaneder her i Landet. For det første gælder det om dette Ønske, at det strider mod Princippet i den ordentlige Formue- og Indkomstskat, ifølge hvilken en Person kun kan beskattes, naar han har fast Bolig her i Landet, og naar han har en Indkomst, som kan beregnes efter et Aars Indtægt — der kræves jo i Skattelovene, at han sættes i Skat efter det forrige Kalenderaar. Hvorledes skulde dette finde Sted overfor Udlændinge, som har opholdt sig her i 3 Maaneder? Jeg vil gøre opmærksom paa, hvad der f. Eks. kunde blive Konsekvensen af dette. Hvis der kom en Normand eller en Svensker hertil, og det sker daglig, og en saadan Normand eller Svensker havde et Hverv, endog et statsligt Hverv: at ophjælpe Samkvemmet mellem de tre nordiske Lande — og dette kan meget vel tænkes —, og denne Mand havde opholdt sig i 3 Maaneder i København, skulde Skattevæsenet saa søge at opspore hans Indtægt og dernæst skattelægge ham for de 3 Maanedes Ophold her? Er der nogen, der vil være med dertil? Jeg skulde dog tvivle om, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds vilde det. Jeg er bange for, at der ligger noget blandede Følelser, som jeg ikke skal komme ind paa, til Grundlag for et saadant Forslag. Og maa jeg dertil sige, at naar det ærede Medlem nævnede, at der nu var flere Udlændinge i København end nogen Sinde, maa han ikke have læst den Statistik, der er opgjort derover, og som viser, at der ingenlunde opholder sig flere Udlændinge i København i Øjeblikket, end der plejer. Undertiden er der færre, undertiden er der flere, men det gennemsnitlige Antal er det samme som før Verdenskrigen. Hvorledes vi nu pludselig lige overfor andre Landes Borgere, som opholder sig her i Landet, skulde gaa til Forholdsregler, som saadanne Lande ikke kender overfor danske, er mig en saa uklar Forstilling, at jeg ikke skal gaa videre ind paa den. Jeg tror, det vilde i enhver Henseende være en fordømmelig Foranstaltning. Hvad der, som sagt, ligger til Grund for det konservative Folkepartis Krav om dette, kan jeg maaske skimte, men jeg foreslaar rigtig nok, at det høje Folketing afviser saadant noget.